

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. , 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Донка Ив. Паралеева

при участието на секретаря Петя Т. Александрова
като разгледа докладваното от Донка Ив. Паралеева Административно наказателно дело № 20211860200165 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на А.Р. К. от с. М., С. област, подадена чрез пълномощника адв.П.Н. от САК, срещу Наказателно постановление /НП/ № ***** г., издадено от началника на РУ-П. към ОДМВР-София, с което на основание чл.53 от Закона за административните нарушения и наказанията /ЗАНН/ на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.257, ал.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

В жалбата се твърди, че в производството по установяване на твърдяното административно нарушение и налагане на административното наказание са допуснати съществени нарушения. Сочи се, че са нарушени разпоредбите на чл.42, т.4 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, тъй като нито в АУАН /невръчен на жалбоподателя и неподписан от него и невярно оформен като връчен при отказ/, нито в НП е извършено пълно и точно описание на нарушението, както и няма описание на обстоятелствата, при които е било извършено, а в НП не са посочени и доказателствата, които потвърждават нарушението. Това водело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Повдигнатото и предявено административно обвинение не било конкретизирано нито от обективна, нито от субективна страна. Не било посочено изпълнителното деяние на твърдяното нарушение. Според посоченото в жалбата, в обстоятелствената част на обжалваното наказателно постановление се е стигнало до смесване на фактически състави на две отделни нарушения по смисъла на ЗМВР: „неизпълнение разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на

функциите му“ и „противозаконно пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си“, за които административни нарушения в санкционните норми на чл.257, ал.1 и чл.264, ал.1 ЗМВР са предвидени съответни, различни по размер наказания. Сочи се още, че задължение на органа е съобразно чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН да посочи законните разпоредби, които виновно са нарушени, а в случая навярно органът е имал предвид чл.64 ЗМВР, чиято ал.2 гласи: „При невъзможност да се издадат писмено разпорежданията могат да се издадат и устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят“, а ал.4 предвижда: „разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му“. В НП обаче нямало отразена законова разпоредба от посочените, която виновно да е била нарушена. Липсата на точно описание на нарушението пък препятствала преценката за материалноправна законосъобразност на атакуваното НП. Неяснотата на фактите и приложимия закон била в такава степен, че води до липса на предмет на доказване и обосноваване. Обвинението било бланкетно, а неяснотата при описание на административното нарушение водела до ограничаване възможността за санкционираното лице да организира защитата си и в този смисъл представлявала съществено нарушение, налагащо отмяна на НП. В жалбата се сочи още, че неизпълнението на задължение да се представи документ за самоличност не подлежи на санкциониране по ЗМВР, а съдържанието му се отнася към задължението за изпълнение в специалната норма на чл.6 ЗБЛД, като приложимият санкционен състав е по чл.80, т.5 ЗБЛД. Поради наличието на специални норми в ЗБЛД, поведението на дееца било несъставомерно по чл.257, ал.1 ЗМВР, евентуално и по чл.64, ал.4 ЗМВР. Твърди се в жалбата, че жалбоподателят е спрян за проверка в качеството му на водач на МПС по ЗДвП, което обаче не е посочено и в тази връзка евентуалното отправено разпореждане да представи документ за самоличност било по чл.103 ЗДвП, т.е. по специалния закон и следвало да се санкционира по чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП, които разпоредби обаче не са посочени в НП. Жалбоподателят счита, че прилагането на неприложим закон води до незаконосъобразност на НП и същото подлежи на отмяна. Предвид характера на нарушенията, същите биват считани за абсолютна процесуална предпоставка за отмяна на атакуваното НП. Каквато отмяна се иска, тъй като НП е неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание по разглеждане на делото жалбоподателят А.Р. К. се явява лично и се представлява от упълномощената адв.П.Н. от САК, която поддържа жалбата и в хода по същество на делото моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло издаденото НП, което е оспорено. Сочи, че от обстоятелствената част на НП се установява, че е налице смесване на фактически състави на две отделни нарушения по смисъла на ЗМВР, едното от които касае „неизпълнение на разпореждане на орган на МВР“, а другото е „противозаконно пречене на орган на МВР да изпълнява функциите си“, което било установено и с разпита на свидетеля Д.. На следващо място неяснотата във фактологията на НП водела и до неяснота на приложимия закон и се явявала в такава степен неяснота, че обърква и защитата на жалбоподателя, който е в невъзможност да разбере по кое нарушение

следва да провежда своята защита. На следващо място, поведението на дееца според адв.Н. е несъставомерно по реда на ЗМВР поради наличието на специален закон- Закон за българските лични документи, с оглед изложеното в обстоятелствената част на НП, че нейният доверител не е представил такива. Безспорно било установено и че нейният доверител е проверяван в качеството му на водач на МПС и предвид, че не е представил свои документи и документи на управляваното МПС, е следвало да бъде санкциониран по специалния Закон за движение по пътищата. В НП обаче дори нямало отбелязване, че е спрял в това качество. С оглед на изложеното адв.Н. счита, че НП следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна- РУ П. и заинтересованата РП-П. не изпращат представители в съдебното заседание и не ангажират становище.

*Съдът, след като подложи на преценка събраните по делото доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:*

На 16.05.2021 год., около 00.05 ч. в с.М., С. област, на ул. „А.С.“, малко преди кръстовището с ул. „Н.П.“, свидетелите Ф.К. и Д.Д. – полицейски служители в РУ-П., извършвали полицейска проверка на водач на МПС. Полицейските служители поискали от водача да представи документ за самоличност, документ за управление на МПС и документи на автомобила, като той отказал, заявявайки, че не е извършил престъпление. Опитал се да се отклони от проверката и се държал арогантно и обидно с полицейските служители. С оглед поведението му и установеното наличие на алкохол при пробата за употреба на такъв, водачът бил задържан и отведен в РУ-П., едва след което представил лична карта и самоличността му била установена, а именно: А.Р. К.. След задържане на жалбоподателя и установяване на самоличността му, срещу него бил съставен АУАН серия АА № 826366/16.05.2021 год. за нарушение на чл.257, ал.1 ЗМВР.

Установи се от събраните по делото писмени и гласни доказателства, а именно: Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АА, № *****Г. и свидетелските показания на полицейските служители Д. Р. Д. и Ф. Г. К., че административнонаказателното производство срещу жалбоподателя К. е образувано със съставения срещу него АУАН от 16.05.2021 г., съдържащ констатации, че на 16.05.2021г., около 00.05 часа в с.М., на ул. „А.С.“, малко преди кръстовището с ул. „Н.П.“, АТ. Р. К. бил приканен да представи както неговите лични документи, така и тези на управлявания от него автомобил, но същият заявил, че не е извършил престъпление и след отправени многобройни устни предупреждения същият продължил да осуетява проверката и да напуска обсега на извършваната проверка и продължил да отправя обиди и заплахи, с което нарушил чл.257, ал.1 ЗМВР.

Въз основа на съставения АУАН впоследствие е издадено и обжалваното наказателно постановление, в което описанието на време и място на извършване на нарушението съвпада с това в АУАН. Според НП нарушението се е изразило в това, че А.Р. К., при

полицейска проверка не изпълнява полицейско разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му и противозаконно пречи на орган на МВР да изпълни функциите си, като след направено многократно устно разпореждане да представи документ за самоличност и документи на управляваното от него МПС, се опитва да осуети проверката и да напусне обсега на проверката и отправя обиди и заплахи към полицейските служители. В НП е запазена квалификацията от АУАН- нарушение на чл.257, ал.1 ЗМВР и на А.Р. К. е наложено наказание по чл.257, ал.1 ЗМВР в размер на 300.00 лв.

Изслушани са като свидетели актосъставителят Д. Р. Д. и свидетелят по АУАН Ф. Г. К., които поддържат констатациите от АУАН. Двата свидетели разказват какви са техните спомени за процесния случай и за какво нарушение е бил съставен АУАН на жалбоподателя А.К..

Свидетелят Д. – „младши инспектор“ в РУ-П., заявява, че си спомня процесния случай, при който с колегата му спрели за проверка на площада на с.М. жалбоподателя, намиращ се в съдебната зала, който бил с автомобил и бил сам в автомобила. Установили, че е във видимо нетрезво състояние. Спрели го, представили се, след което го приканили да слезе от автомобила, за да му направят алкохолна проба. Поискали му документи за самоличност и документи на автомобила, но той казал, че няма да ги представи и заявил, че не е извършил престъпление, да не се занимават с него и че не са никакви, за да му правят проверка. Разпореждането за представяне на документите било направено устно от полицейските служители, като същите поискали шофьорска книжка, лична карта и свидетелство за регистрация на автомобила, но К. не представил никакви документи. Казал на полицаите, че не го интересува тяхната проверка, обидил ги, наричайки ги „мършляци“ и казал, че си отива, защото не може да се занимава с тях. Слязъл от колата и се опитал да си тръгне пеша. Според свидетеля Д. нарушението се изразявало в две неща- неизпълнение на полицейско разпореждане и пречене на полицейските служители да изпълнят функциите си. Друго, което свидетелят твърди, че разпоредили на К., било да даде проба за алкохол, което той направил впоследствие. Свидетелят Д. твърди, че направили опит да връчат екземпляр от акта за установяване на административно нарушение, но К. не искал да се разпише. Актът бил съставен в Районното управление, до където го завели със служебния автомобил, след като го арестували. Според свидетеля, в Районното управление К. вече си представил документите и всъщност тогава установили самоличността му. На въпрос на адв.Н. в какво качество е бил проверен К., свидетелят Д. отговаря, че са го спрели в качеството на „водач на МПС“. Свидетелят заявява, че не му е известно К. да е бил увреден от полицейски служители.

Разпитан е като свидетел пред съда и Ф. Г. К.- свидетел по АУАН, заемащ длъжност „младши автоконтрольор“ към РУ-П.. Спомня си, че били на работа нощна смяна и спрели водач, който управлявал лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, бял на цвят. При проверката установили, че бил употребил алкохол и техническото средство отчело 2.73 промила. Свидетелят К. заявява, че господинът не изпълнявал това, което му било указано

от тях и като цяло оказвал съпротива и искал да напусне обсега на проверката. Писмени разпореждания не му били издавани, а само устни. Спомня си, че лицето оказало съпротива при задържане, дори и след като му били поставени белезници. Свидетелят К. няма точен спомен дали проверяваното лице си е представило документите за проверка. Ясно си спомня обаче, че няколко пъти се е опитал да напусне мястото на проверката и че е установен да шофира под влияние на алкохол, за което свидетелят К. лично му е съставил друг АУАН, различен от процесния. Няма спомен дали са връчили на К. екземпляр от процесния АУАН, нито къде конкретно е съставен този акт.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в 7-дневния срок по чл.59, ал.2 ЗАНН (във все още действащата редакция от ДВ бр.44 от 13.05.2020г.). НП е получено на 09.06.2021г., видно от разписката към него, а жалбата е входирана в РУ-П. на 15.06.2021г. Жалбата изхожда от легитимирано лице- соченото за нарушител, против подлежащо на обжалване пред съд наказателно постановление.

По компетентността:

Компетентността на актосъставителя Д. произтича от приложената към делото Заповед №*****г. на министъра на вътрешните работи, с която той оправомощава определени категории лица да съставят АУАН-ове по ЗМВР, сред които упълномощени лица са всички полицейски органи от областните дирекции на МВР и районните управления. Компетентността на издателя на процесното НП – началника на РУ-П., пък произтича от Заповед №*****г. на министъра на вътрешните работи, с която последният оправомощава и определя кои лица могат да издават НП по ЗМВР, като в т.1.14 са посочени началниците на районни управления в ОДМВР.

По законосъобразността на НП:

Съдът, в контекста на правомощията си на съдебен контрол, след като провери изцяло и служебно законосъобразността на съставения АУАН и обжалваното НП, без да се ограничава с обсъждане на посочените в жалбата доводи, намери че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които обуславят отмяна на обжалваното НП и че е допуснато нарушение на материалния закон, изразяващо се в погрешно дадена правна квалификация, която обаче съдът може и следва да коригира в съответствие с възприетото ново Тълкувателно решение №8/16.09.2021г. на ВАС по тълк.дело №1/2020г.

Съдът намира, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Административнонаказателното производство е започнало, протекло е и е приключило съобразно процесуалните изисквания

на ЗАНН. При съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл.42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл.57 ЗАНН. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление съдържат всички изискуеми реквизити. Спорно е дали е изпълнено изискването на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.57 ал.1 т. 5 ЗАНН, както правилно е посочила и процесуалният представител на жалбоподателя, в НП задължително следва да се съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено и обстоятелствата, при които е извършено. В конкретния случай, в АУАН и НП са посочени дата и място на извършване на нарушението. Съществените факти, описани в обстоятелствената част на НП, които са и основание за наказване на жалбоподателя К., са: „не изпълнява полицейско разпореждане на орган на МВР, направен в изпълнение на функциите му“ и „пречи на орган на МВР да изпълни функциите си, като след направено многократно устно разпореждане да представи документ за самоличност и документи на управляваното от него МПС, се опитва да осуети проверката“. Всичко останало от посоченото в НП може да се счете за описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, а именно: че лицето се опитва да напусне обсега на проверката и отправя обиди и заплахи към полицейските служители. Смесването на фактически състави, на което се позовава адв.Н., не може да се изведе единствено от словесните формулировки в обстоятелствената част на НП, тъй като е напълно възможно една част от формулировките да покриват относимия състав, а останалата част да представляват описание на съпътстващи обстоятелства, които обстоятелства обаче не са санкционирани. От описаното в НП, противно на твърдението в жалбата, става ясно, че качеството на А.К., при което му е извършена процесната проверка е „водач на МПС“, макар и да не е посочено точно какво МПС е управлявал той. МПС-то е индивидуализирано в съдебно заседание от свидетеля К..

Установи се, че посоченото за свидетел в АУАН лице е било и очевидец на установяване на нарушението, поради което следва да се счете, че е спазен чл.40 ЗАНН, въвеждащ правила за свидетелите по АУАН. Нарушителят е отказал да подпише АУАН, който отказ също е оформен с подписа на един свидетел, както изисква чл.43, ал.2 ЗАНН. Свидетелят по АУАН и свидетелят на отказа да се подпише АУАН в случая са едно и също лице, което според съда не е правилен подход, но предвид часа, в който е съставян АУАН /час, в който трудно биха се намерили странични свидетели/ и предвид липсата на конкретна забрана, това не може да бъде счетено за съществено процедурно нарушение.

АУАН е съставен преди изтичане на преклузивните срокове по чл.34 ЗАНН, поради което образуването на административнонаказателно производство е било допустимо. Спазен е предвиденият в чл.52, ал.1 ЗАНН едномесечен срок за произнасяне от страна на наказващия орган, който се е произнесъл законосъобразно и след изтичане на тридневния срок за възражения от страна на нарушителя, закрепен в чл.44, ал.1 ЗАНН, доколкото АУАН е съставен на 16.05.2021 г., а НП е от дата 02.06.2021г.

От събраните в хода на процеса доказателства се установява, че нарушение е било

извършено от страна на жалбоподателя, но това не е нарушението, което му е било вменено от административнонаказващия орган. Административнопривлеченото лице А.Р. К. е подведено под отговорност за общ състав на нарушение, въпреки наличието на два специални състава. В съдебно заседание, от показанията на разпитаните двама свидетели – полицейски служители, се установи, че К. е бил спрял за рутинна полицейска проверка като водач на МПС, което МПС единият от свидетелите дори индивидуализира пред съда, въпреки че не го е отразил в АУАН. И двамата свидетели поясниха, че са следвали служебния протокол при проверка по ЗДвП, като са се представили, поискали са документи на водача и на автомобила и са го приканили да даде проба за алкохол, като първото от двете разпореждания К. не е изпълнил, т.е. отказал е да представи документи, но второто разпореждане – да даде проба за алкохол, е изпълнил. В пробата за алкохол е било отчетено наличие на такъв и за това нарушение свидетелят К. е съставил самостоятелен АУАН. За другото нарушение обаче, което отново е било извършено от К. при същата проверка и във връзка с качеството му на водач, полицейските служители са решили да съставят АУАН по ЗМВР, вместо да отнесат нарушението към специалната разпоредба на чл.175, ал.1, т.3 ЗДвП, която предвижда санкция по отношение на водач, който „откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол“. От събраните доказателства става ясно, че служителите на реда са поискали документи едновременно на водача и на автомобила, като К. е отказал да представи какъвто и да е свой документ на органите за контрол и същевременно се е опитал да напусне мястото на проверката, като осуети същата. Според настоящия състав, в случая се касае за хипотеза на нарушаване именно на чл.175, ал.1, т.3 ЗДвП /която норма съдържа едновременно правило за поведение и санкция/, като на това навежда както описанието в АУАН и НП, така и показанията на свидетелите, събрани в хода на делото. Тук следва да се отбележи, че не без значение е какви точно функции са изпълнявали полицейските служители в момента, в който са издали своето устно разпореждане за представяне на документи, тъй като според изпълняваната от тях функция следва да се направи преценка дали нарушителят е следвало да бъде санкциониран по общия или по специалния състав. Дватама полицейски служители имат различно длъжностно качество- единият е „младши автоконтрольор“, а другият – „полицейски инспектор“, но се установи, че при конкретната проверка двамата са изпълнявали правомощието си да контролират движението по пътищата, поради което са извършили проверка спрямо К. като водач на МПС и в своето качество на контролни органи по движението са разпоредили на проверяваното лице да представи набор от документи, които той не е представил. Нормата на чл.175 ЗДвП визира изрично като субект водача на превозно средство, какъвто в случая се е явил А.К.. Другият специален състав, който алтернативно може да се приеме, че К. е нарушил, е чл.80, ал.5 във вр. чл.6 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/. Установява се, че освен документите на автомобила, на К. са били поискани лична карта и свидетелство за управление на МПС /които според чл.1, ал.5 ЗБЛД представляват български лични документи/, като целта за това е установяване на самоличност, но същият не ги е представил, като едва впоследствие е представил в Районното управление своята лична

карта. Според чл.6 ЗБЛД, гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. Чл.80, т.5 ЗБЛД пък предвижда, че се наказва с глоба от 50 до 300 лв. лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица.

И двата специални закона- ЗДвП и ЗБЛД, са били пренебрегнати от актосъставителя и издателя на НП и вместо тях същите неправилно са се позовавали на общия текст на разпоредбата на чл.257, ал.1 ЗМВР, тъй като при наличие на общ и специален закон, регламентиращи една и съща материя, се прилага специалният /*lex specialis derogate legi generali*/ по арг. от чл. 11, ал.2 от Закон за нормативните актове.

При възприетото по-горе, до скоро преобладаващата съдебна практика налагаше отмяна на обжалваното НП, тъй като се считаше, че съдът не може да из земе ролята на АНО и наместо него да посочи приложимите законови разпоредби, коригирайки основанието за налагане на наказание и санкционната разпоредба. Постановеното на 16.09.2021г. обаче *Тълкувателно решение №8 на ВАС по тълк.дело №1/2020г.* внесе ново разбиране за правомощията на районния съд при проверка законосъобразността на обжалвани пред него наказателни постановления. Това тълкувателно решение е задължително за приложение. Според възприетото с него: при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание чл.337, ал.1, т.2 НПК във връзка с чл.84 ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, т.е. районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. Това е прието, доколкото упражняването на правомощието за прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемото нарушение от съда е не само гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност, но и инструмент за постигане на бързина в правораздаването предвид правораздавателния характер на наказателното постановление и липсата на правомощие на районния съд, след като отмени наказателното постановление, да връща преписката на административнонаказващия орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Посочено е още, че обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН.

Съобразявайки постановките на *Тълкувателно решение №8/16.09.2021г. на ВАС по тълк.дело №1/2020г.*, РС-П. намира, че не може да преквалифицира нарушението, прилагайки закон за по-тежко наказуемото нарушение, какъвто се явява чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП /тъй като там има кумулативно предвидено наказание лишаване от права, освен

предвидената глоба/, но може да приложи закон за по-леко наказуемост нарушение, какъвто се явява чл.80, т.5 ЗБЛД, доколкото предвиденото там наказание е „Глоба“ от 50 до 300 лв., а предвиденото в общия закон – чл.257, ал.1 ЗМВР, наказание е „Глоба“ от 100 до 500 лв. Размерът на глобата в случая според настоящия състав следва да е над минимума, предвиден в чл.80, т.5 ЗБЛД, а именно: 100 лв., предвид че непредставянето на поисканите от полицейските служители лични документи, е било съпроводено с обиди и пренебрежително отношение към тях като органи на реда.

С оглед изхода на делото и предвид, че съдът прие, че нарушение е било извършено, независимо че се изменят квалификацията и размерът на наказанието, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1, предл.2 ЗАНН (във все още действащата редакция на ДВ бр.44 от 13.05.2020г.), РАЙОНЕН СЪД-П.

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 16-6, издадено от Началника на РУ-П. на 02.06.2021 г., с което на основание чл. 53 ЗАНН на **А.Р. К.**, ЕГН: *****, със седалище и адрес на управление: с.М., ул. „*****“ №3 е наложено наказание „ГЛОБА“ в размер на по 300 лв. /триста лева/ за нарушение на чл.257, ал.1 ЗМВР, като **ПРИЛАГА ЗАКОН ЗА ПО-ЛЕКО НАКАЗУЕМОТО АДМИНИСТРАТИВНО НАРУШЕНИЕ**, а именно: **чл.80, т.5 от Закона за българските лични документи**, и **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание „ГЛОБА“ от 300 лв. на **100 лв. /сто лева/**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Административен Съд – София област в 14-дневен срок от съобщенията до страните за обявяването му.

Съдия при Районен съд – П.: _____